

Phần 14

Chương 40 Sống Chung Ngọt Ngào

Một giấc ngủ này, Tiền Hựu ngủ rất ngon giấc.

Cô có cảm giác hình như mình đang trôi lơ lửng bất định ở trên biển, mặc dù con thuyền dập dềnh, sấm chớp âm âm nhưng khi cô dựa vào ngực của Đông Lang, nghe thấy nhịp tim ổn định của anh, thì lại cảm thấy vô cùng yên tâm.

Dần dần, gió trên thuyền cũng ổn định lại, ánh mắt trời chiếu vào khuôn mặt của Tiền Hựu, cô từ từ mở mắt ra, phát hiện mình vẫn ngủ trong phòng ngủ của mình, Đông Lang vẫn ôm cô rất chặt.

Tiền Hựu nằm im, cũng không nói chuyện, cứ nằm nghiêng dựa vào ngực anh như vậy, ngoảnh đầu nhìn gương mặt ngủ say của anh. Râu ria trên cằm anh hình như rậm hơn, nhưng không khiến cho người ta có cảm giác dơ dáy bản thủ, mà lại thấy nam tính hơn.

So với Tiền Hựu ngủ ngon giấc cả đêm, thì hình như Đông Lang không được như vậy. Chân mày anh nhíu chặt lại, mí mắt dưới không ngừng cử động.

Nhất định là anh đã gặp phải ác mộng rồi.

Tiền Hựu cẩn thận đưa tay ra, vuốt ve một đường từ trên trán anh tới sống mũi, gương mặt, cuối cùng đi xuống dưới ngực anh.

Cái vuốt ve nhẹ nhàng như vậy hình như an ủi được Đông Lang, vẻ mặt của anh thả lỏng hơn, nhưng mà cánh tay vẫn ôm Tiền Hựu rất chặt, giống như sợ hãi chỉ cần thả lỏng ra là cô chạy đi mất.

Tiền Hựu nhớ lại hành động ngây thơ muốn ngéo ngón út với mình tối qua của anh, không khỏi cười khẽ một tiếng, nhưng chỉ tiếng cười nhỏ như vậy, lại khiến cho Đông Lang tỉnh lại.

Trong chớp mắt mở mắt ra kia, đôi mắt màu vàng lợt của anh vô cùng thấp thỏm, nhưng lúc anh nhìn thấy Tiền Hựu vẫn nằm tựa vào trong ngực của mình thì ánh mắt lo lắng và tức giận đã tiêu tán hết.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhưng lại không lên tiếng, Tiền Hựu chỉ không muốn phá vỡ không khí hạnh phúc này, nhưng Đông Lang yên lặng một lát, bỗng nhiên lại thấy bồn chồn lo lắng: “Em... Có phải đang tức giận hay không?”

Tiền Hựu không hiểu được: “Tại sao?”

Đông Lang chống tay ngồi dậy, Tiền Hựu giống như một con gấu koala quấn lên người anh, tiếp tục ôm lấy ngực của anh, nghe thấy giọng nói lo lắng của

anh: “Nếu không tại sao em lại không nói lời nào? Có phải là chê anh tối qua đã hung dữ quá không?”

“Phốc...” Tiền Hựu chôn mặt trong ngực của anh cười lên không ngừng: “Không có, em chỉ cảm thấy anh rất vạm vỡ, đẹp trai, muốn yên lặng để ngắm nhìn anh tới mức ngẩn người, đây là không khí, là không khí đó, anh hiểu hay không.”

Đông Lang lắc đầu một cái, nhưng một lát sau lại gật đầu một cái, nhẹ nhàng ôm lấy cô, cũng học bộ dạng của cô im lặng không nói.

Tiền Hựu rất hạnh phúc cọ tới cọ lui cái đầu ở trong ngực của anh, một lát sau không nhịn được nói: “Trên người anh có mùi rượu nồng nặc.”

“Vậy để anh đi tắm?” Đông Lang lập tức hỏi.

“Ừm, cũng được.” Tiền Hựu đồng ý, sau khi đẩy anh vào phòng vệ sinh xong, chợt nhớ tới nhà cô căn bản là không có quần áo đàn ông mà, lát nữa Đông Lang tắm xong lấy gì mặc đây?

Trong lòng cô dâng lên một ý nghĩ tà ác, mở tủ quần áo ra tìm kiếm quần áo, lúc này điện thoại di động chợt vang lên.

Thấy mẹ mình gọi điện thoại tới, cô vội vã nghe máy: “Mẹ?”

“Tiểu Hựu à, rời giường đi, hai ngày nay không thấy con gọi điện thoại cho chúng ta, sao rồi, Đông Lang đã đi công tác về chưa?”

“Dạ, về rồi, đã về rồi ạ.” Tiền Hựu trả lời.

“Về rồi? Vậy thì tốt, các con... Hai đứa con vẫn chung sống tốt chứ?”

Câu hỏi của mẹ mặc dù hàm xúc, nhưng Tiền Hựu cũng hiểu. Khoảng thời gian trước cô có cảm giác Đông Lang không chịu tiếp xúc thân mật với cô là vì anh không thương mình, nhưng bây giờ cô mới hiểu được, thì ra biểu hiện quái dị đó của anh là do sợ đột nhiên bị biến thân sẽ gây tổn thương cho mình!

Nhưng chuyện Đông Lang là người sói, Tiền Hựu vẫn chưa nghĩ ra cách nào để nói cho ba mẹ cô biết, chỉ có thể lấp liếm nói: “Tốt, rất tốt! Anh ấy... Khoảng thời gian trước có thể là do quá mệt mỏi, cho nên không quá nhiệt tình với con, nhưng lần này trở về đã tốt hơn rồi, mẹ cứ yên tâm.”

“Thật sao?” Mẹ Tiền nghi ngờ: “Sao mà mẹ cảm thấy giọng nói của con đang run run thế?”

Tiền Hựu thàn than một câu không hổ là mẹ, như vậy mà cũng có thể nghe ra được, liền vội vàng giải thích: “À con vừa mới dậy khỏi giường, hai ngày nay hơi lạnh một chút...”

“Vậy con mau mặc quần áo ấm vào, cẩn thận kẻo bị cảm lạnh!” Mẹ cô lập tức quở trách.

“Dạ được, con biết rồi. Mẹ gọi có gì không?”

“Ừ, con mau đi mặc vào. Đúng rồi cuối tuần này nếu bọn con rảnh, thì hãy về nhà ăn cơm đi, mẹ và ba con cũng lâu rồi chưa nhìn thấy Đông Lang.”

“Dạ... Được, để con nói với anh ấy.”

Đột nhiên xuất hiện cuộc điện thoại này khiến cho tâm trạng vui vẻ của Tiên Hựu chợt thấy thấp thỏm một chút. Cô phải nói như thế nào về thân phận thật sự của Đông Lang cho ba mẹ cô biết đây? Nếu quyết định sống chung với anh ấy suốt đời, thì chắc chắn phải nói cho ba mẹ biết, dù sao chủ động nói ra vẫn đỡ hơn ngoài ý muốn bị phát hiện.

Ba Tiên và mẹ Tiên cũng là những người tương đối bảo thủ, nếu như sau này một ngày nào đó họ vô tình phát hiện con rể của bọn họ là người sói thì nhất định sẽ bị dọa sợ.

Tiên Hựu buồn bực nghiêng đầu dựa vào tủ quần áo, lúc này cửa phòng tắm chợt mở ra, vừa tắm xong nên khí nóng bốc lên, Đông Lang lộ ra nửa người cường tráng thò đầu ra nhìn cô: “Tiên Hựu, khăn tắm để ở đâu?”

Quá, quá mê người rồi! Tiên Hựu một tay bịt mũi, tay kia chỉ chỉ lên học tủ phía trên phòng tắm.

Đông Lang đáp lại một tiếng sau đó đóng cửa lại.

Tiên Hựu lộ ra nụ cười gian, tìm trong ngăn tủ một cái áo T shirt mặc ở nhà có in họa tiết như hạt ô mai màu hồng, chờ Đông Lang mặc quần cụt ra thì liền đưa cho anh, đôi mắt sáng trưng lên nói: “Thật xin lỗi, nhà em không có quần áo đàn ông, anh mặc thử cái này đi được không?”

“Ừ.” Tiên sinh Đông rất đơn thuần không nghi ngờ gì, lập tức ngoan ngoãn mặc áo T shirt vào, bộ quần áo này ở trên người Tiên Hựu thì rộng thùng thình, nhưng khi mặc trên người anh thì được bó sát vào người, Tiên Hựu nhìn những đường cong cơ bắp trên người anh, không nhịn được nữa nhào vào lòng anh: “Anh rất cường tráng, rất đẹp trai! Oa oa oa em thừa nhận em chính là một hoa si!”

Đông Lang mỉm cười ôm lấy cô, sờ sờ đầu của cô: “Anh sẽ cố gắng luôn đẹp trai như thế này, để em mãi mãi hoa si anh.”

“Đúng đúng đúng!” Tiên Hựu hạnh phúc nói.

“Vừa rồi... Mẹ em gọi điện thoại cho em hả?”

Tiên Hựu tò mò ngẩng đầu lên: “Làm sao anh biết? Anh nghe lén à?”

Đông Lang mang theo áy náy cười cười trả lời: “Thật ra thì không cần nghe lén, mọi giác quan của bọn anh đều nhạy bén hơn so với con người, hơn nữa em cũng không đi quá xa, cho nên khó tránh khỏi anh nghe thấy giọng nói của mẹ em. Em... Có phải em lo lắng chuyện không biết nói như thế nào để bọn họ biết anh là người sói?”

Tiền Hựu che mặt: “Thảm rồi..., anh còn có thể đọc được suy nghĩ của em sao?” Những suy nghĩ hoa si trong lòng cô có phải anh đều biết hết không?

Đông Lang dở khóc dở cười nói: “Anh chỉ đoán mò thôi. Bản lĩnh đọc được suy nghĩ của người khác là của Tộc người cá, người sói bọn anh không có bản lĩnh đó.”

“Tộc người cá, chẳng lẽ là mỹ nhân ngư trong truyền thuyết sao?” Nhất thời Tiền Hựu cảm thấy kích động: “Anh đã gặp qua họ chưa? Có phải hình dáng của bọn họ vô cùng xinh đẹp hay không?”

Nhớ lại lúc mình học đại học đã gặp mấy người đàn ông người cá, nào chỉ xinh đẹp không thôi, quả thật diện mạo có thể so sánh với thiên thần. Tinh thần cảnh giác của Đông Lang nhất thời phát tác, anh quyết định nói dối với Tiền Hựu: “Không có, chưa từng nhìn thấy bọn họ, anh cũng không biết bọn họ nhìn có đẹp hay không.”

“À...” Tiền Hựu cũng không nghĩ nhiều, chỉ thở dài nói: “Thật hâm mộ anh, được gặp rất nhiều Yêu Tộc mà em chưa từng nhìn thấy.”

Đông Lang nhẹ nhàng cầm tay của cô, nói: “Nếu như em đồng ý, sau này anh sẽ dẫn em đi du lịch vòng quanh thế giới, đi xem các chủng loại Yêu Tộc, có được không?”

Nói xong trong lòng anh tự thêm vào một câu, dĩ nhiên là tộc người cá thì bỏ đi.

Tiền Hựu gật đầu lia lịa: “Dĩ nhiên đồng ý! Anh có thể tìm thấy bọn họ sao?”

“Ừ. Yêu Tộc mặc dù có khác nhau, nhưng cũng tương đối dễ dàng phát hiện ra nhau. Ví dụ như dựa vào mùi, hoặc là năng lượng đặc biệt ở trên người.”

Tiền Hựu bừng tỉnh hiểu ra: “Khó trách Hạ Khiêm Nghiêu lại nói anh ta sớm biết anh là người sói rồi, sao anh ta có thể phát hiện ra anh?”

“Chắc là anh ta ngửi thấy mùi của anh.” Đông Lang không thích Tiền Hựu nhắc tới Hạ Khiêm Nghiêu, nên anh lặng lẽ nói sang chuyện khác: “Tiểu Hựu, về chuyện thân phận của anh, nếu như em không biết phải mở miệng như thế nào với ba mẹ em, vậy thì giao cho anh, anh sẽ tìm một cơ hội thích hợp để nói cho bọn họ biết.”

Tiền Hựu lại lắc đầu một cái: “Không, em không thể quăng tất cả mọi vấn đề khó khăn cho anh được, em và anh cùng nhau xử lý vấn đề này, được không?”

Đông Lang cảm thấy âm áp ở trong lòng, khẽ gật đầu một cái, hôn lên má cô một cái: “Được.”

Sau đó chột Tiền Hựu lộ ra vẻ mặt nhăn nhó, chột chột vào cơ ngực cường tráng của anh, nói: “Cái đó... Anh có thể thỏa mãn một yêu cầu nhỏ của em được không?”

“Dĩ nhiên rồi, em nói đi.” Đông Lang không chút nghĩ ngợi liền đồng ý.

Ánh mắt của Tiền Hựu sáng lên như sao, làm nũng nói: “Để cho em nhìn thử cái đuôi của anh có được không!”

“...” Đông Lang bất đắc dĩ xoa xoa cái trán: “Được rồi.”

Mười phút sau, Đông Lang ở trong phòng bếp làm bữa ăn sáng cho hai người, Tiền Hựu đi theo sau lưng của anh, vẻ mặt rất hưng phấn và vui vẻ bắt lấy cái đuôi màu xám tro của anh chơi tới chơi lui.

“Oa, thật là mềm! Lông rất dày, đuôi của anh so Tiểu Nhung còn đáng yêu hơn! Oa oa oa quả thật là dễ thương quá đi!” Tiền Hựu nắm lấy cái đuôi ở quét quét xuống đất: “Anh xem, còn có thể quét sân được ha ha ha!”

Đông Lang cong khóe môi, nghiêm túc chuẩn bị bữa ăn sáng, cũng không để ý tới việc cô quấy rối ở sau lưng.

Tiền Hựu hạnh phúc ôm lấy anh: “Cho anh ở lại quả thật là rất tốt, vừa biết nấu cơm, vừa có thể dùng đuôi quét sân, lại vẫn đẹp trai như vậy, anh thật sự là người bạn trai hoàn mỹ nhất trên thế giới! Theo như câu nói đang lưu hành hiện nay thì kiếp trước nhất định em đã cứu vớt toàn vũ trụ, ha ha ha.”

Đông Lang đem bữa ăn sáng thịnh soạn để vào trong đĩa, quay đầu lại hôn người bạn gái đã cứu vớt cả vũ trụ: “Được rồi, đi ăn cơm thôi.”

“Dạ!”

Hai người dựa vào ghế sofa, ăn bữa sáng ngọt ngào, một lát sau Hạ Khiêm Nghiêu gọi nhắn tin hỏi cô: “Dậy chưa? Muốn tôi đưa cô đi tìm người nữa không?”

Đông Lang lấy bánh bao nhét vào trong miệng của Tiền Hựu, cầm lấy điện thoại di động của cô, nhắn tin trả lời giúp cô: “Không cần, cảm ơn. Tôi đang cùng ăn sáng với Tiểu Hựu.”

Mấy giây sau Hạ Khiêm Nghiêu nóng nảy nhắn tin lại: “Con sói đáng chết, tôi tặng anh một câu ân ái quá sẽ sớm chia tay!”

Đông Lang hả hê thu lại điện thoại di động, nghiêm túc răn dạy Tiền Hựu nói: “Lúc ăn cơm có thể nghịch đuôi của anh, nhưng không được nghịch điện thoại di động.”

“Ồ!” Tiền Hựu ngoan ngoãn gật đầu.

Đông Lang hôn lên khuôn mặt mồm mĩm của cô một cái, nói: “Tiểu Hựu, em... Có muốn đi chung với anh về nhà anh không, về gặp ba mẹ anh?”

Chương 41

Hòa Thuận Vui Vẻ

Chủ nhật, Tiền Hựu dẫn Đông Lang trở về nhà cùng ăn cơm với cha mẹ.

Vốn là đã hẹn thời gian vào buổi tối, nhưng buổi chiều Đông Lang liền mua xong các loại nguyên liệu nấu ăn, mang theo Tiền Hựu tới nhà mẹ vợ tương lai, vừa vào cửa liền vén tay áo lên, nói với mẹ Tiền: “Dì, hôm nay con tới xuống bếp, dì và chú cứ nghỉ ngơi đi.”

Đoạn thời gian trước, Đông Lang vẫn đối với con gái mình lúc lạnh lúc nóng, trong lòng mẹ Tiền còn có chút ý kiến với anh, thế nhưng lúc người ta vừa tới, liền thân thiện muốn giúp đỡ nấu ăn, còn mang theo một đồng lớn quà tặng, mẹ Tiền không khỏi có chút ngỡ ngàng: “Ai nha, như vậy sao được, hay là ta và ba con bé làm là được.”

“Con tới là được rồi.” Đông Lang mỉm cười nói: “Gần đây con học tập không ít món ăn mới, Tiểu Hữu nói ăn rất ngon, cho nên hôm nay nhất định con phải làm chút cho mọi người nếm thử.”

Tiền Hựu kéo mẹ mình từ phòng bếp đi ra: “Mẹ, mẹ để cho anh ấy làm đi, anh ấy sẽ nấu cơm, mẹ mau tới phòng khách, chúng ta cùng nhau xem ti vi thôi.”

“Ai, được rồi, được rồi.” Mẹ Tiền cười cợt tạp dề, ai ngờ quay người lại, phát hiện trong phòng khách có thêm con chó!

“Ai nha, chó này từ đâu tới?” Nhìn con chó màu bạc có sọc đen trên sàn nhà, mẹ Tiền sợ hết hồn.

Ngược lại ba Tiền rất vui vẻ, đưa tay xoa đầu con chó, Tiền Hựu vội vàng giải thích: “Nó là vật nuôi nhà Đông Lang, nhưng ngoan lắm..., chúng con dẫn nó tới đây chơi.”

Mẹ Tiền lo liệu trong nhà nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng nuôi con vật gì, cũng không phải là bà không thích, chẳng qua là cảm thấy nuôi một con gái cũng đủ mệt mỏi, nào còn dư thừa tinh lực nuôi thú cưng. Vì vậy hiện tại, bà theo phản xạ nhãn đầu lông mày: “Ai nha, không phải đưa bé Đông Lang có công việc vô cùng bận rộn sao? Vậy có thể nuôi nó sao?”

“Nuôi được mà, mẹ, con chó này rất nghe lời, không có cần người khác quan tâm chút nào.” Ánh mắt Tiền Hựu lóe sáng, vội vàng biểu diễn cho mẹ xem: “Mẹ xem, con khiến nó làm mấy động tác.”

Sau đó cô ngồi bẹp xuống đất chỗ chó, ý bảo nó theo thứ tự làm “Bắt tay”, “Nằm vật xuống”, “Nhảy”, “Cầm thứ này”.

Mẹ Tiền nhìn một chút, cũng không nhìn được vui vẻ: “Thật đúng là nghe lời! Con sai nó lấy cái gì liền lấy cái đó, con chó này cũng quá thông minh!”

“Đúng không, đúng không.” Tiền Hựu lôi kéo mẹ ngồi xuống ghế sofa: “Đều là Đông Lang huấn luyện được, chó đều rất ưa thích anh ấy. Mẹ, không phải mẹ ghét chó sao, mẹ xem mắt nó to, rất đáng yêu nha.”

Mẹ Tiên thở dài: “Không ghét, ta chỉ là lo lắng các con nuôi nó làm trễ công việc mà thôi. Chỉ là, con cũng lớn, ta không giống như khi còn bé phải quản con... nếu con muốn ở cùng Đông Lang cùng nhau nuôi nó, thì cứ theo ý các con. Nhưng mà các con đã nuôi, sẽ phải phụ trách với nó, biết không?”

“Vâng!” Mẹ dễ dàng tiếp nhận con chó như vậy, Tiên Hựu cực kỳ kích động, cô bắt đầu hành động bước thứ hai “Ngắm ngòm khiến ba mẹ tiếp nhận bạn trai là người sói”, cô mở ti vi, đúng lúc có một kênh đang phát phim phóng sự về loài sói, vì vậy cô liền lôi kéo cha mẹ cùng nhau xem.

Mà con chó ngồi chồm hỏm dưới đất thấy nhiệm vụ bản thân hoàn thành không kém lắm, liền đứng dậy đi tới phòng bếp, nâng chân sau đóng cửa lại, sau đó vịn cổ, nhỏ giọng kêu với Đông Lang đang thái đồ ăn: “NGAO... OOO ô ô.”

Đông Lang cũng không quay đầu lại: “Không được, cậu không thể đi, cậu phải lấy hình chó ở lại đây cả đêm, đây là trừng phạt do cậu vì em gái mình đã công kích Tiên Hựu.”

“... Gâu!” Khăng biến thân thành chó trợn mắt nhìn Đông Lang một cái, sau đó chọt nhảy lên bếp lò, ngậm một miếng thịt tươi ngon, sau đó liền chạy trốn ra ngoài.

Đông Lang cũng không quản anh cậu ta, tiếp tục nấu cơm, mà, Khăng ngậm thịt trở lại phòng khách, liền an tĩnh bên cạnh bàn ăn.

Trên ti vi đang chiếu tộc đàn sói hoang như vậy làm sao tìm được đồ ăn trong mùa đông, bởi vì mùa đông con mồi thưa thớt, mỗi một lần bọn chúng tiến công cũng phải dùng hết toàn lực, mẹ Tiên xem hình ảnh có chút tàn nhẫn trên ti vi, lại nghiêng đầu nhìn con chó đang ăn thịt, không khỏi cảm thán: “Vẫn là chó khá hơn một chút, sói cũng quá dữ tợn, con nhìn răng chúng xem, dài hơn bén nhọn hơn nhiều!”

Trong lòng Tiên Hựu thầm nói không ổn, đang muốn giải thích, ba Tiên lại nói chuyện thay cô trước: “Bà xã, cũng không thể nói như vậy, bọn chúng cũng là vì sinh tồn. Còn có, sói vừa đẹp, dáng vẻ uy phong lẫm liệt, lúc tôi còn nhỏ còn thường nằm mơ có thể nuôi sói đấy ha ha.”

Tiên Hựu nghĩ ở trong lòng, giấc mơ này con sẽ giúp cha thực hiện!

Mẹ Tiên liếc chòng mình một cái: “Sói là có thể làm vật nuôi sao? Ông đấy, lớn tuổi còn có ý nghĩ kỳ lạ, không chỉ có như thế, còn đem tính tình này đi truyền cho con gái bảo bối chúng ta.”

“Hồn nhiên thật tốt, hồn nhiên khiến lòng người càng thêm trẻ, đúng không con gái?” Ba Tiên lập tức hướng tìm kiếm trợ giúp từ con gái.

Tiên Hựu vội vàng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, mẹ, mẹ ở cùng hai người hồn nhiên, có phải cảm thấy cuộc sống đặc biệt vui vẻ hay không?”

Mẹ Tiên nheo lỗ mũi con gái, cười mắng: “Ta vui vẻ cái gì, cũng biết làm nũng với ta!”

Tiền Hựu áp vào trong ngực mẹ cười lên, người một nhà hòa thuận vui vẻ, đều chui vào mắt Khăng ngồi bên cạnh.

Chẳng biết lúc nào, miếng thịt ngon trong miệng anh ta đã rơi xuống đất, anh ta chỉ là ngây ngốc nhìn gia đình loài người trước mắt, trong lòng dâng lên cảm giác vừa âm áp vừa chua xót.

Thì ra đây chính là dáng vẻ gia đình loài người sao? Giống như không có kinh khủng như anh ta tưởng tượng trước kia vậy. Mặc dù gia đình người sói cũng không thiếu âm áp, nhưng bởi vì chịu không chế bởi ánh trăng, nên mỗi trăng rằm, đối với gia đình người sói mà nói đều không còn cách nào. Anh đã nhớ không rõ có bao nhiêu lần, sau khi anh ta biến thân tỉnh dậy phát hiện, đồ dùng cả nhà bọn họ trong lúc vô ý thức bị hủy sạch sẽ. Sau lại vì để tránh cho tình huống như thế, rất nhiều người sói lựa chọn đến gần trăng tròn đi tới rừng rậm lân cận tránh né.

Dĩ nhiên cũng không có thiếu người sói, bọn họ không bỏ được cuộc sống của con người, vì vậy phải cố gắng học tập không chế lúc biến thân hàng tháng, Đông Lang chính là một người trong số đó.

Khăng không thể nói hai chủng loại này ai đúng ai sai, bởi vì người sói vốn chính là chủng tộc tạo ra bởi loài người và Lang yêu, nhưng bây giờ anh ta mới hiểu được, anh ta càng muốn cuộc sống gì.

Anh muốn một gia đình giống như Tiền Hựu tràn đầy hạnh phúc. Chỉ là, bởi vì quá khứ anh ta có thành kiến với loài người, cho nên căn bản không có nỗ lực. Không biết hiện tại bắt đầu cố gắng, có còn được hay không?

Khăng nằm trên mặt đất khổ tư suy tưởng, Tiền Hựu và cha mẹ hàn huyên một lát, phát hiện con chó bên cạnh nản lòng, dáng vẻ nản chí, cô đi tới xoa xoa đầu nó: “Làm sao vậy, thịt ăn không ngon sao?”

Khăng nâng đôi mắt màu tím nhìn cô một cái, dùng lỗ mũi hừ một tiếng, nghiêng đầu qua một bên.

Tiền Hựu đang muốn hỏi rốt cuộc thì anh ta bị sao, Đông Lang liền bung món ăn từ phòng bếp ra ngoài: “Không cần phải để ý đến nó, tới dùng cơm đi.”

“Ai nha, tiểu Đông, đây là con làm sao?” Mẹ Tiền nhìn thấy món ăn trong tay Đông Lang màu sắc hấp dẫn, liên tiếp tán dương, giúp đỡ anh bung đồ ăn lên trên bàn ăn, Tiền Hựu và ba cũng đi qua giúp một tay, ba Tiền rất nhanh bị bà xã châm chọc: “Ông nhìn người ta một chút đi, nhìn lại ông một chút đi, đã nhiều năm như vậy đến thái mắng tây cũng không biết!”

Ba Tiền vội vàng nghiêm túc nói xin lỗi, tiến tới vỗ vỗ bả vai Đông Lang: “Nếu về sau con rảnh thì dạy ta một chút, ta muốn để cho mẹ vợ con dạy ta, bà ấy lại chê ta ngốc.”

Đông Lang mỉm cười nói: “Không thành vấn đề.”

Người một nhà vây quây quần ở bên cạnh bàn ăn, hòa thuận vui vẻ ăn cơm, Tiền Hựu còn đặc biệt chuẩn bị cho Khăng một bàn thức ăn. Thái độ Đông Lang ở trên bàn cơm vừa thỏa đáng, cũng không khiến ba Tiền và mẹ Tiền cảm thấy lạnh nhạt, ngược lại có loại cảm giác gió xuân hòa hợp.

Nhưng ngay cả như vậy, mẹ Tiền vẫn không nhịn được nói: “Tiểu Đông, ta và ba con bé cũng biết con mở công ty, tương đối bận rộn, cái này chúng ta nên hiểu. Nhưng mà, con gái của ta lại đặc biệt thích nghề này, ta muốn con, về sau chăm sóc nó nhiều hơn, được không?”

Đông Lang lập tức để đĩa xuống, gật đầu: “Dì, con hiểu rồi. Thật xin lỗi, đoạn thời gian trước không chăm sóc cô ấy thật tốt, về sau con tuyệt đối không làm cho cô ấy khổ sở đau lòng, con sẽ ở đây cam đoan với mọi người.”

Ba Tiền uống một hớp rượu, gật đầu nói: “Ta thấy tiểu Đông là một người đáng tin.”

Mẹ Tiền trầm ngâm chốc lát, gật đầu một cái, tiếp theo chợt đứng dậy đi vào phòng ngủ, rất nhanh cầm một cái hộp trở lại, Tiền Hựu không giải thích được, hỏi: “Mẹ, đây là cái gì vậy?”

Mẹ Tiền đưa cái hộp tới tay Đông Lang nói: “Đây là lúc ta và ba Tiền hựu kết hôn, ông ấy mua cho ta một hoa tai vàng, mặc dù đối với kiến thức của con mà nói có thể không coi vào đâu, nhưng mà khi đó chúng ta đã ước định cẩn thận, về sau muốn đưa một nửa cho con chúng ta, hiện tại ta đưa nó cho con, vợ con là Tiền Hựu, chúng ta cũng giao cho con.”

Đông Lang ngớ ngẩn, hốc mắt dần dần đỏ lên, anh run rẩy nhận lấy cái hộp kia, nói: “Dì, đây là quà tặng tốt nhất đời này con nhận được. Cảm ơn mọi người đã đồng ý coi con như người một nhà.”

Mẹ Tiền cười nói: “Nói gì vậy, dĩ nhiên chúng ta coi con là người một nhà.”

Đông Lang gật đầu lia lịa, vươn tay day day ấn đường, hình như muốn thu lệ nóng trở về.

Tiền Hựu xoa xoa đầu của anh: “Được rồi, muốn ăn cái gì, em gấp cho anh?”

Nửa giờ sau, bữa ăn tối kết thúc, ba Tiền và mẹ Tiền có thói quen sau bữa cơm chiều thì đi ra ngoài tản bộ, vì vậy trong nhà chỉ còn lại Tiền Hựu và Đông Lang, còn có Khăng.

Đông Lang đứng ở bên cạnh bồn rửa bát, Tiền Hựu ôm lấy anh từ phía sau, nghe được anh nói: “Trong lòng em cảm thấy càng ngày càng áy náy. Em thật sự nghĩ bây giờ sẽ nói mọi chuyện cho bọn họ.”

Tiền Hựu khẽ thở dài một cái: “Em hiểu, nhưng mà vẫn chờ một chút đi, gần đây trong khoảng thời gian này em sẽ khiến bọn họ hiểu thêm kiến thức về người sói.”

Đông Lang bắt được tay cô hôn một cái: “Tiểu Hựu, em thật tốt.”

“Anh cũng rất tốt!”

Khăng canh giữ ở cửa nhìn hai người này như keo sơn, trùng mắt, chợt biến trở về hình người: “Mấy người đủ chưa, com tôi tôi sắp ói! Không phải nên đi gặp cha mẹ Đông Lang sao? Tại sao không thấy mọi người nói tới chuyện này!”

Tiền Hựu há to mồm: “Đúng nha! Em... em quên mất, vé máy bay cũng đã đặt, ai nha, em phải đi xuống lầu tìm ba mẹ... oa! Anh... anh mặc quần áo vào đi!”

Đông Lang quay đầu lại lạnh lùng trợn mắt nhìn Khăng một cái, một tay đẩy anh ta ra ngoài cửa: “Biến trở về!”

Ngoài cửa truyền đến mấy tiếng chó sủa tức giận.

Hơn 20 phút sau ba mẹ Tiền Hựu trở lại, lúc này Tiền Hựu mới vội vàng đem chuyện cô muốn cùng Đông Lang ra khỏi nước đi gặp cha mẹ chồng tương lai, mẹ Tiền kinh ngạc nói: “Ngày kia đã đi? Vé máy bay cũng mua xong rồi? Tại sao con nha đầu con không chịu nói sớm?”

Tiền Hựu áy náy rũ đầu xuống: “Con... Con quên.”

Mẹ tiền quở trách: “Cả ngày lẫn đêm chỉ biết có ăn thôi, cùng với xem ti vi! Ai nha, ta đây cũng không kịp chuẩn bị quà tặng cho thông gia.”

Đông Lang vội vàng nói: “Không cần đâu dì, nhà chúng con không chú ý cái này, Tiền Hựu tới là cha mẹ con đã rất vui vẻ rồi.”

“Vậy không được, nhất định phải chuẩn bị, cũng may ngày mai còn có một ngày, ta và ba con bé đi mua quà tặng, tiểu Đông, nhất định con phải mang quà tặng cho cha mẹ con!”

Đông Lang chỉ có thể mím cười gật đầu: “Được ạ.”

Vì vậy chiều ngày thứ ba, ba Tiền và mẹ Tiền chuẩn bị xong bao lớn bao nhỏ nhét vào trong ngực Tiền Hựu, lần đầu tiên Tiền Hựu ra khỏi nước, mẹ Tiền không khỏi có chút lo lắng, Đông Lang và ba Tiền an ủi bà hồi lâu, bà mới bằng lòng buông tay của con gái ra.

“Đến đó lập tức gọi điện thoại cho mẹ!” Qua cổng kiểm tra, mẹ Tiền ở sau lưng Tiền Hựu kêu.

Hai mắt Tiền Hựu có hơi hồng, gật đầu lia lịa, cho đến khi máy bay cất cánh tâm tình mới tốt hơn chút. Cô tựa vào trong ngực Đông Lang, nhỏ giọng hỏi anh về chuyện của cha mẹ. Trước cô chỉ biết cha mẹ Đông Lang đều là người sói, nhưng mà không rõ ràng lắm về tính tình bọn họ.

Đông Lang nghiêm túc nói: “Tính tình cha mẹ cũng bình thường, bình thường rất ôn hòa, cũng không có đáng về gì, đối với ba mẹ em thì rất dễ thân cận, em không phải lo lắng.”

Tiền Hựu ôm anh nói: “Cho nên lòng tốt của anh là do di truyền từ họ.”

Đông Lang cúi người hôn cô, chỗ ngồi sát vách lập tức truyền đến tiếng Khăng tức giận: “Có thể yên tĩnh một lát không!”

Tiền Hựu nhỏ giọng lầm bầm: “Tại sao anh ta cũng muốn theo tới...”

“Tôi về nhà thăm ba mẹ tôi, không được sao?” Khăng lườm cô một cái.

Tiền Hựu lại gần bên tai Đông Lang nói: “Anh ta mang bộ dạng chó đáng yêu một chút, có phải hay không?”

Đông Lang rất là tán đồng gật đầu: “Máy bay hạ cánh sẽ để cho cậu ta biến trở về.”

“...” Khăng cắn răng nghiến lợi: “Đông Lang, máy bay hạ cánh anh và tôi đánh nhau một trận, lần này nhất định tôi sẽ thắng!”

Chương 42

Dành Cầu Hôn Trước

“**O**a, nhìn kìa, thật là đẹp!”

Đứng ở giữa ruộng lúa mạch rộng bát ngát, Tiền Hựu không nhịn được vui sướng bắc tay lên miệng làm loa hét về phía xa xa một tiếng thật to, thật thoải mái.

“Từ nơi này nhìn sang, em cảm thấy mình thật nhỏ bé! Đông Lang, Đông Lang, anh mau tới đây đi!” Tiền Hựu rất hoạt bát, quay về phía Đông Lang đang đứng trên bờ của cánh đồng lúa mạch gọi.

Đông Lang mỉm cười đi về phía cô, Tiền Hựu dựa vào trong ngực anh, hạnh phúc nói: “Em có thể ngửi thấy mùi thơm của cánh đồng lúa mạch! Từ nhỏ anh đã sống ở nơi này sao? Em thật sự rất hâm mộ anh đó!”

Đông Lang cũng không nói chuyện, chỉ dùng cằm nhẹ nhàng cọ cọ vào trán của cô, Tiền Hựu thưởng thức phong cảnh một lát, rồi lấy điện thoại di động ra, gọi Khăng đang đứng chỗ xa xa, nói: “Khăng, cậu giúp tôi chụp tấm hình tôi và Đông Lang được không?”

Vốn đang đưa lưng về phía cô, vẻ mặt của Khăng bất đắc dĩ quay đầu lại, nhận lấy điện thoại di động của cô, cau mày nói: “Chụp như thế nào?”

Tiền Hựu ôm chặt Đông Lang: “Cứ chụp hình chúng tôi cùng với cánh đồng lúa mạch là được rồi! Thấy được cảnh vui vẻ và hạnh phúc như vậy! Tôi muốn chụp lại để cho mẹ tôi xem!”

Khăng đen mặt lại, chụp mấy tấm hình cho hai người, rồi trả lại điện thoại cho Tiền Hựu: “Được chưa? Nếu Đông Lang không chịu đánh một trận với tôi, vậy tôi đi trước.”

Đông Lang gật đầu: “Tôi gặp lại.”

Khăng khoát tay, xoay người đi về phía xa xa.

Đông Lang đưa tay lên sửa lại mái tóc dài của Tiên Hựu bị gió thổi rối tung lên: “Có muốn ở lại đây chơi thêm một chút nữa không?”

“Không cần, không cần, chúng ta nhanh chóng đi gặp ba mẹ anh đi!” Tiên Hựu kiểm tra hình xong, vội vàng nghiêng đầu nhìn chung quanh: “Nói xem nhà anh ở đâu?”

Đông Lang chỉ chỉ vào căn biệt thự bằng đá cách đó không xa: “Ở chỗ đó.”

Tiên Hựu lập tức vui vẻ chạy về phía căn nhà anh chỉ: “Giống y như đúc trong tấm hình chụp cả gia đình mà anh để ở văn phòng!”

“Chậm một chút, cẩn thận kéo té xuống.” Đông Lang xách túi lớn, túi nhỏ quà tặng, nhanh chóng đuổi kịp Tiên Hựu, kéo tay của cô, từ từ đi đến trước cửa nhà.

Phía ngoài cổng nhà Đông Lang có một khu vườn nhỏ, bên trong nuôi không ít những động vật nhỏ, thậm chí còn có vài con bò sữa, nhìn thấy Đông Lang mấy con bò còn rống lên vài tiếng thật dài.

Những cảnh tượng này khiến cho anh nhớ lại tuổi thơ đẹp đẽ và ngắn ngủi, Đông Lang không khỏi cười cười, lôi kéo Tiên Hựu đi về phía trước, vì cả người cô đứng yên bất động.

Nhưng mà chỉ cần nhìn cô một cái, anh liền đoán ra được là cô đang khản trương.

“Thật sự không cần lo lắng, ba mẹ của anh đều là những người rất dễ gần.”

Đông Lang vừa mới dứt lời, trong nhà liền có người mở cửa ra, ba mẹ anh cùng nhau đứng ở cửa, mẹ Đông vừa nhìn thấy Tiên Hựu, thì không nhịn được che mặt nói: “Oa, ông xã à, cô ấy rất đáng yêu, còn hơn cả trong hình nữa!”

Ba Đông nhìn vợ bao dung mà cười, nhìn về phía hai người đang ở ngoài cửa nói: “Mau vào đi, bên ngoài nắng lắm.”

Tiên Hựu đi vào trong phòng, lúc này mới chột hoàn hồn, lắp ba lắp bắp: “Con chào chú, chào dì, con... con là Tiên Hựu.”

Mẹ Đông không đợi cô nói xong, liền kích động ôm Tiên Hựu vào lòng: “Chào con, dì cũng rất vui mừng khi nhìn thấy con. Đông Lang nói con rất thích ăn đồ ăn vặt, hôm nay dì đặc biệt đi tới siêu thị gần đây để mua một ít thức ăn vặt, hơn nữa tự tay dì làm không ít món, con tới ném thử một chút xem sao!”

Tiên Hựu bị mẹ Đông ôm đi thẳng tới phòng khách, nhìn thấy đống đồ ăn vặt được chất cao như một ngọn núi nhỏ ở trong góc, thì cô kinh ngạc há hốc miệng: “Nhiều như vậy...”

Cô ăn nửa năm cũng không hết được ấy chứ!

Mẹ Đông cau mày lại, nói: “Như vậy mà nhiều cái gì, dì còn cảm thấy mua hơi ít, con xem con gầy như thế này, phải ăn nhiều vào dì mới yên tâm được.”

Nói xong, liền bóc hai túi đồ ăn vặt ra, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào Tiền Hựu.

Tiền Hựu nghiêng đầu nhìn Đông Lang đang đứng bên cạnh một chút, Đông Lang cười nói: “Em cứ ăn đi.” Ba Đông cũng nói: “Tình tình của dì con tương đối nhiệt tình, cứ ăn đi, những thứ này đều mua cho con hết đó.”

“Vâng... Con cảm ơn.” Tiền Hựu đang cầm túi đồ ăn vặt, cùng ngồi trên ghế sa lon với mẹ Đông, vừa ăn vừa nói chuyện. Bên ngoài biệt thự nhìn rất đơn giản, nhưng bên trong lại có cảm giác rất tân tiến hiện đại, trang trí gọn gàng ngăn nắp, dường như tất cả đều được làm bằng thép, mẹ Đông chú ý tới ánh mắt của Tiền Hựu, vừa nhóp nhép ăn đồ ăn vặt, vừa giải thích: “Con biết đó, sức của chúng ta hơi lớn một chút, cho nên tất cả những món đồ cần phải tốt một chút, nếu không thì sẽ phải thay đổi thường xuyên.”

“Đúng vậy ạ, nếu không sẽ rất lãng phí tiền.” Tiền Hựu cũng vừa nhóp nhép ăn đồ ăn vặt vừa gật đầu, rõ ràng hai người mới gặp mặt lần đầu tiên, nhưng không tới mấy phút đã trở nên thân thiết.

Nhìn thấy Tiền Hựu và mẹ của mình chung sống tốt như vậy, Đông Lang cũng yên tâm hơn, anh quay đầu lại nói chuyện với ba mình: “Ba, buổi tối đốt lửa trại, đã chuẩn bị xong hết chưa?”

Ba Đông gật đầu: “Có thể thông báo được cho ai trong tộc thì đã thông báo hết rồi.”

“Tốt quá.”

Lỗ tai của Tiền Hựu rất thính, đi lại hỏi mẹ Đông: “Dì, buổi tối còn đốt lửa trại nữa sao?”

“Có chứ, là do A Lang đặc biệt chuẩn bị tiệc tối nay cho con đó.” Mẹ Đông cười nói: “Đến lúc đó ngoại trừ nhà chúng ta ra, những người sói khác cũng tới đây, tất cả mọi người đều muốn tới gặp con một chút.”

Tiền Hựu kinh hãi, cô vốn cho là lần này mình chỉ tới đây để gặp ba mẹ của Đông Lang thôi, ai nghĩ được là còn gặp cả dì bầy, cô tám nữa chứ? Bọn họ đều là người sói, ngộ nhờ họ không hoan nghênh mình thì làm thế nào?

Mẹ Đông cười nhéo nhéo mặt của Tiền Hựu, nói: “Con đó, giống y như lời A Lang nói, nghĩ cái gì đều hiện hết ở trên mặt. Không cần lo lắng, Đông Lang là thủ lĩnh của người sói, những người khác phải nghe nó hết, hơn nữa thật ra ở trong tộc người sói, bây giờ con rất nổi tiếng đó nha.”

“Con? Con nổi tiếng?” Tiền Hựu không thể kinh ngạc hơn được nữa, đồ ăn vặt ở trong miệng cũng rớt xuống ghế sa lon, cô cúi đầu muốn nhặt lên, lại bị Đông Lang ngăn lại: “Bản rồi, đừng ăn nữa.”

“À...” Tiền Hựu rất nghe lời, không nhịn được kéo Đông Lang lại, hỏi: “Dì nói, bây giờ ở trong tộc của anh, em rất nổi tiếng, Đông Lang, chuyện gì xảy ra ở đây vậy..., có phải anh đã len lén nói xấu em với bọn họ không!”

Đông Lang xấu xa cười một tiếng, sờ sờ đầu của cô: “Đúng vậy, anh đã nói xấu em rất nhiều đấy.”

“Anh... cái người xấu xa này, em đánh anh chết!” Tiền Hựu dùng quả đấm nhỏ xíu đánh vào người anh: “Ghét, biết rất rõ là em rất coi trọng cuộc gặp mặt lần này, anh còn đi nói xấu em như vậy!”

Mẹ Đông ở bên cạnh nhìn thấy một cảnh tượng âm áp như vậy, không ngừng cười lên khanh khách, kéo Tiền Hựu ôm vào trong lòng, an ủi: “Được rồi, được rồi, nó đùa với con đó. Chẳng lẽ con còn không nhìn ra? Đông Lang yêu thích con như vậy, sao lại có thể đi nói xấu con được?”

Tiền Hựu nhìn mẹ Đông một chút, lại quay đầu nhìn Đông Lang một chút, dần dần hiểu ra, nhất thời đỏ mặt lên.

Mẹ Đông cười nói: “Cho nên việc con nổi tiếng, là bởi vì đạo trước Đông Lang tiếp nhận huấn luyện kiềm chế khi biến thân, đã phá vỡ kỷ lục đã duy trì rất nhiều năm, rất nhanh đã hoàn thành khóa huấn luyện... Rất nhiều người sói muốn tới học tập kinh nghiệm của nó, nó liền nói với mọi người là tất cả đều vì con.”

“... Con?” Tiền Hựu lẩm bẩm lặp lại.

“Đúng vậy đó, bởi vì trong lòng suy nghĩ tới người yêu, muốn làm vì cô ấy, giữ vững lý trí vào đêm trăng tròn, cho nên cuối cùng cũng hoàn thành khóa huấn luyện. Bây giờ, và cả trong tương lai, chồng của con đã có thể khống chế được bản thân mình, cái này đối với người sói mà nói thật ra là rất khó, bởi vì coi như có hoàn thành khóa huấn luyện, độ khống chế của chúng ta cũng không thể đạt tới mức một trăm phần trăm được, nhưng mà Đông Lang đã làm được. Cho nên, Tiền Hựu đáng yêu của chúng ta mới có thể nổi tiếng như vậy, tất cả mọi người đều rất muốn gặp con!”

Sau khi Tiền Hựu nghe xong thì sững sờ quay đầu nhìn về phía Đông Lang, cô biết anh vì mình đón nhận khóa huấn luyện, nhưng lúc trước, cô hỏi anh nội dung huấn luyện là gì, Đông Lang cũng không chịu nói chi tiết, bây giờ nhìn lại, huấn luyện khống chế biến thân đó nhất định rất vất vả đúng không? Anh nhất định đã phải chịu đựng những khổ sở vô cùng lớn, mới có thể thành công như vậy?

Tất cả đều... Tất cả đều vì mình...

Bây giờ Tiền Hựu rất muốn ôm chặt lấy anh, nhưng ngại còn có người lớn ở bên cạnh, cô thật sự xin lỗi, chỉ có thể néo tay của anh.

Hai tay của mẹ Đông chống cằm, tràn ngập mong đợi nhìn cô: “Dì không ngại hai đứa trao nhau nụ hôn nóng bỏng đâu, tốt nhất là nhanh chóng sinh cho

đi một đứa cháu gái bảo bối, đi rất mong có một đứa cháu gái, con không biết cháu gái nhà họ Lý bọn họ, nó đáng yêu như thế nào đâu...”

Ba Đông một tay nâng trán, vội vàng đi tới kéo bà xã lôi đi.

“Làm gì thế, em còn muốn tán gẫu với Tiểu Hựu nữa mà.”

“Khụ khụ, cái kia... Người trong tộc cũng sắp tới rồi, chúng ta đi sắp xếp một chút, để cho hai người bọn họ nghỉ ngơi tí đi, mới vừa xuống máy bay, nhất định sẽ rất mệt mỏi.”

“À...” Mẹ Đông không nghi ngờ gì, đi theo ông xã ra khỏi cửa.

Rót cuộc Tiên Hựu cũng nhào tới ôm bạn trai của mình: “Mẹ anh rất là nhiệt tình!”

“Ừm, bởi vì bà ấy rất yêu thích em.” Đông Lang cười nói.

Tiên Hựu ngẩng đầu quan sát vẻ mặt của anh: “Nhưng mà hình như anh trông giống rất ba của anh, tính tình cũng giống ông ấy nữa.”

“Đúng là như vậy.” Đông Lang lau lau khóe miệng của cô vẫn còn đang dính vụn đồ ăn vặt: “Có muốn ngủ một lát không? Còn mấy tiếng nữa mới bắt đầu đốt lửa trại.”

Quả thật Tiên Hựu có chút mệt mỏi, liền đi theo Đông Lang đi vào phòng ngủ của anh lúc còn nhỏ. Phòng của anh vẫn giữ nguyên bộ dạng như khi còn nhỏ, trên tường còn dán mấy tờ áp phích của mấy ngôi sao cầu thủ nào đó, nhìn sơ qua cũng giống như những căn phòng của những bé trai bình thường, nhưng... Mấy vết cào trên sàn nhà lộ ra tất cả.

Nhìn thấy Tiên Hựu trầm mặc như vậy, Đông Lang biết trong lòng cô đang thương xót cho mình, liền cười giải thích: “Không có gì, đều đã qua cả rồi.”

Tiên Hựu tựa sát vào trong ngực anh, gật đầu lia lịa: “Sau này em sẽ trải qua cùng anh, cho dù vào lúc trăng tròn, anh không khống chế được mình, em cũng sẽ tuyệt đối không rời khỏi anh.”

Đông Lang cụng trán mình vào trán cô: “Nhưng nếu như thật sự có tình huống như vậy xảy ra, thì cho dù như thế nào anh cũng sẽ khiến em phải cách xa anh ra.”

“Nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì hết, chuyện này em nhất định phải nghe anh.” Đông Lang rất hiếm khi cứng rắn, anh nhét Tiên Hựu vào trong chăn: “Ngủ đi, tới giờ anh sẽ gọi em.”

Tiên Hựu cong cong môi, thừa dịp lúc anh muốn đi đưa tay ra ôm lấy cổ của anh, sau đó hôn một cái lên mặt của Đông Lang.

Nhất thời cổ của Đông Lang cũng đỏ lên: “Khụ, được rồi, anh phải đi ra ngoài rồi, có chuyện gì thì gọi cho anh.”

Tiền Hựu kéo anh cười khanh khách: “Không phải anh sẽ nghỉ ngơi cùng với em à?”

Ánh mắt màu vàng lợt lợt lên trong đôi mắt của Đông Lang, chột nhào lên ngăn cô lại, dùng giọng nói khàn khàn mà cảm dỗ nói bên tai của Tiền Hựu: “Em cho là anh không muốn sao? Không nên trêu chọc anh, nếu không thật sự anh sẽ ăn em đó.”

Tiền Hựu vui mặt ở trong chăn, chỉ lộ đôi mắt ra ngoài, lấp bắp nói: “Thật ra thì... Anh... Anh có thể ăn mà.”

Đông Lang nghiêm túc nhìn vào cô, tình cảm nóng bỏng ở trong mắt dường như muốn phun ra ngoài. Tiền Hựu có thể cảm nhận được, hơi thở của anh cũng trở nên dồn dập, nhưng cuối cùng anh chỉ nhẹ nhàng hôn cô một chút: “Không sao, anh hiểu em mà, đợi sau này kết hôn đi.”

Sau đó anh liền nhanh chóng đứng dậy, đi ra ngoài, giống như chờ lâu thêm một giây sẽ không khống chế được mình vậy.

Tiền Hựu lăn qua lăn lại trên chiếc giường mềm mại, trong lòng cảm thấy vừa ngọt ngào vừa bối rối, ngọt ngào vì Đông Lang rất quan tâm cô, bối rối là vì, rốt cuộc khi nào Đông Lang mới cầu hôn cô đây, thật sự rất mong đợi, vô cùng mong đợi, nhưng lại không thể đi thúc giục anh được...

Cô đang phiền não về vấn đề này thì dần dần thiếp đi.

Đợi tới lúc tỉnh lại thì sắc trời đã tối. Ngoài cửa vọng tới giọng nói của mẹ Đông: “Tiền Hựu, dì có thể đi vào được không?”

Tiền Hựu ngồi dậy khỏi giường, trả lời một tiếng, mẹ Đông đi vào cười cười với cô: “Đã khỏe chưa? Đi xuống ăn chút gì đi đã, rồi chúng ta còn đi đốt lửa trại vui chơi nữa.”

“Cám ơn dì...” Tiền Hựu mới vừa nói xong, liền nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng người huyên náo, hình như ở dưới lầu có rất nhiều người đang nói chuyện.

Mẹ Đông cười nói: “Đều là những người sói khác đã tới rồi, tất cả mọi người đều đòi gặp con, bị A Lang ngăn cản, con có thể...”

Nói còn chưa dứt lời, thì đã có một bóng dáng nho nhỏ xông vào trong phòng ngủ, sau đó té nhào vào trên người Tiền Hựu.

Tiền Hựu sợ hết hồn, định thần nhìn lại lần nữa, nhất thời bị người bạn nhỏ ở trong lòng làm cho giật mình.

Trước mặt là một bé gái có mái tóc xoăn màu vàng nhạt, gương mặt trắng nõn nà, đôi mắt màu xanh biếc, mặc một bộ váy công chúa màu hồng, quan trọng hơn là, sau lưng của cô bé còn có một cái đuôi to màu trắng!

“Chị.” Cô bé cười tươi như hoa, nói với Tiền Hựu một câu tiếng Trung mà bé mới học được, cái đuôi to ở phía sau vẫy sang bên trái rồi lại vẫy sang bên phải.

Mẹ Đông cười nói: “Ây da, bị tên nhóc con này lén đi vào rồi, Tiểu Hựu, giới thiệu với con một chút, đây chính là cháu gái nhà họ Lý mà mẹ đã nói với con rồi đó, Trân Ny Đặc.”

“Oa.” Tiền Hựu vui mừng hét lên một tiếng chói tai, nhanh chóng ôm lấy cô bé: “Bé thật đáng yêu, đáng yêu quá đi mất!”

Cô bé nghe thấy Tiền Hựu nói cái gì đó thì không hiểu lắm, nhưng lại cười híp mắt lại, để mặc cho cô ấy ôm mình, còn lấy gương mặt non nớt của mình cọ tới cọ lui vào người của Tiền Hựu, liên tục lặp lại: “Chị...”

Tiền Hựu vui tới mức muốn khóc: “Cô nhóc nhỏ người sói sao lại có thể đáng yêu như vậy, quá là không có đạo lý rồi!”

Mẹ Đông che miệng cười không ngừng: “Cho nên dì mới nói các con mau chóng sinh một đứa đi, như vậy thì mỗi ngày dì sẽ không cần qua nhà họ Lý để nhìn cháu gái nhà họ nữa rồi.”

Dưới đáy lòng của Tiền Hựu điên cuồng gặm thét lên, cô muốn kết hôn, cô muốn kết hôn ngay bây giờ, cô muốn kết hôn ngay lập tức!

“Chị dẫn em đi ăn đồ ăn ngon nhé?” Tiền Hựu vô cùng yêu quý cô bé nhìn giống thiên sứ này, ôm bé đi ra ngoài, bé gái ngoan ngoãn ôm lấy cổ cô, thấy Đông Lang đang ở dưới lầu, lập tức chỉ vào anh gọi: “Anh!”

“Đúng rồi, anh. Trân Ny Đặc rất thông minh!” Tiền Hựu ôm bé gái đi tới trước mặt của Đông Lang: “A Lang, anh mau nhìn nè..., có phải cô bé cực kỳ đáng yêu không! Ô ô ô nhất là cái đuôi này, ô ô ô quả thật đáng yêu chết mất thôi!”

“Ừm, thật đáng yêu.” Đông Lang gật đầu một cái, dùng tiếng Anh nói với bé gái: “Mẹ em đang đi tìm em ở ngoài cửa kia kia.”

“Mẹ...” Bé gái nhìn về phía ngoài cửa, Tiền Hựu ôm bé ra cửa, một cô gái trẻ tuổi có mái tóc vàng vừa nhìn thấy Trân Ny Đặc liền thở phào nhẹ nhõm: “Bảo bối, đừng có chạy lung tung như vậy nữa!”

Tiền Hựu đưa bé cho mẹ của bé, bé gái không vui lắm, trong đôi mắt to màu xanh chột nhạt đi, bàn tay mũm mĩm kéo cô không buông: “Chị...”

Cô gái tóc vàng trấn an nói: “Chị không đi mà, mọi người chúng ta cùng nhau đi đốt lửa trại, một lát con sẽ được chơi cùng với chị, được không?”

Lúc này bé gái mới khe khẽ gật đầu, kéo Tiền Hựu lại, hôn lên mặt cô một cái, sau đó không ngừng cười lên khanh khách.

Tiền Hựu nói với cô gái tóc vàng: “Bé thật sự rất đáng yêu!”

“Cám ơn.” Cô gái tóc vàng cười cười, thấy Tiền Hựu thật sự, không khỏi có chút kích động: “Cuối cùng cũng gặp được ngài rồi, phu nhân thủ lĩnh, ngài giống như sự tưởng tượng của chúng tôi, rất dịu dàng và lương thiện.”

“Tôi... Tôi cũng không làm được gì mà...” Tiền Hựu thật xin lỗi, Đông Lang đi tới ôm cô, giải thích thay cô: “Cô ấy hơi xấu hổ.”

Cô gái tóc vàng cười cười: “Cũng nhìn ra được, vậy tôi không quấy rầy các người nữa, lát nữa gặp lại trong buổi tiệc.”

“Được.”

Cô gái tóc vàng mang theo bé gái rời đi, bé gái vẫn giơ bàn tay mũm mĩm ra vẫy chào Tiền Hựu, cái đuôi to cũng quẫy qua quẫy lại trong không trung.

Tiền Hựu cái gì cũng không quên được, chọt nhào vào trong ngực của Đông Lang: “Chúng ta kết hôn đi, mau kết hôn đi! Thật sự em rất muốn có một đứa bé đáng yêu như vậy!”

“...” Đông Lang sững sốt một chút, sờ sờ vào trong túi lấy ra cái hộp bằng nhung, dở khóc dở cười nghĩ thầm, sao cô ấy lại giành câu hôn trước vậy chứ?